

Medlemmer jævnlig gøre, ville vide, at de nogenlunde kunne gøre Regning paa, med hvilket Tog og omtrent til hvilken Tid de skulle befordres. — Jeg tror derfor ikke, at denne Anke af det ærede Medlem er berettiget. Det ærede Medlem spurgte endvidere, om der er tilstaaet Generaldirektøren Honorar for Udarbejdelsen af Togplanerne. Derpaa tror jeg ganske sikkert at kunne svare nej. — Den gamle Historie om, at Togene kunne afgaa fra Landstationerne 5 Minuter før den planmæssige Tid, indrømmer jeg godt kan være generende, men i Reglen kommer man jo dog nogenlunde tidlig til en Landstation, naar man vil køre fra den, og for Toggangen i det hele har det stor Betydning at kunne lempe sig noget, netop naar man kører efter et bestemt Maal og under Vejs kan faa uberegnelige Forsinkelser. Dette er jo imidlertid et Spørgsmaal, som kan tages under Overvejelse, vi kunne tale nærmere derom. Jeg tror, at det er noget, man ogsaa kender andetsteds. — Dernæst nævnte det ærede Medlem, at vi skulde have indgaaet en Koncession med Tyskland paa Bekostning af dansk Økonomi, idet det er billigere at forsende Varer fra Tyskland hertil end at forsende Varer herfra til Tyskland. Ja, hvis det var rigtigt, vilde det være alvorligt nok, men det ærede Medlem burde selv have kunnet indse, at der i dette Forhold maa være noget, der trænger til en Forklaring, og det ærede Medlem burde vide, at vi her i Landet have et Forhold, som kan nævnes i samme Forbindelse, nemlig den Medsættelse, der for Vandbrugets Skyld sker for Forsendelser til Esbjerg, hvor vi have nedsatte Takster, og hvor Jærnbanelen afholder Omkostningerne for Tilsyn med Kreaturer, altsaa en Art Eksporthæmsning. Forholdet hænger saaledes sammen, at vi i alle Tilfælde beregne den samme Takst ind i og ud af Landet, men at Tyskland i visse Tilfælde saasom ved Udførsel over Havnestæder, Kiel, Warnemünde o. s. v. giver en Eksporthæmsning ved en Medsættelse af Transportomkostningerne for sine Produkter, hvilket vi selvfølgelig ikke kunne formene det. Der er ikke noget at anke over, vi staa magtesløse over for dette Forhold. Man kan anse det for mindre heldigt, men vi kunne ikke modsætte os en saadan Ordning. Det, der kan kræves af os, er, at vi i alle Tilfælde tage samme Takst, men vi kunne ikke forbyde andre at tage forskellige Takster ind i og ud af Landet. Jeg synes, at det ærede Medlem maatte have kunnet tænke sig, at her maatte være noget at bemærke. Naar det ærede Medlem nævnte Primærter og Postkonventionen, som gør Postforsendelse dyrere for os, skal jeg

bemærke, at efter Postkonventionen regner hvert Land med 20 efter sin Mønt, og derved kommer der nogen Forskel; vi regne med 20 Ore, Tyskland med 20 Pfening og Frankrig med 20 Centimer. At vi derved ere oppe paa en lidt højere Takst, er ganske sikkert, men til Gengæld give vi vore Forsendere Lettelser, som de andre Lande ikke give deres. I Udlandet er Forholdet det, at indenlandske Breve maa frigøres for hver 3 Kvint — tidligere var det 3 Kvint; nu er det lidt mindre — medens hos os Forsendelser indtil  $\frac{1}{2}$  Bund passere paa et Primærter. Det tror jeg ikke, man gør andetsteds, og derfor kunne danske Forsendere i det store vistnok ikke beklage sig over, at de forforddeles lidt paa et enkelt Punkt. — Dernæst mener det ærede Medlem, at der er gjort Uret mod Sønderjylland paa forskellige Maader med Hensyn til Togforbindelser o. s. v. Paa det Spørgsmaal vil jeg ikke svare det ærede Medlem, og det ærede Medlem burde ikke have fremdraget det over for mig.

Det ærede Medlem siger, at der er stigende Besvigelse og Umoralitet ved Jærnbanelne, og at det er Bestyrelsens Skyld. Jeg tror, at det ærede Medlem kommer til at skyldes Beviset derfor. Jeg anser det ikke for heldigt, at man kommer med saadanne Udtalelser uden nærmere at paavise deres Berettigelse, og jeg haaber, at det ærede Medlem, om han ikke offentlig vil gøre Rede derfor, vil være saa god at sige mig noget nærmere om, hvor denne Udtalelse sigter hen; thi at udtale noget saadant ganske i Almindelighed, finder jeg utilstedeligt; man maa dog vistnok give lidt bedre Begrundelse for noget saadant. — Det ærede Medlem mener, at Reglementsvæsenet sløver og ihjelslaar alt Initiativ. Det er efterhaanden blevet til en Fabel. Man kan have forskellige Meninger om Reglementsvæsenet. Jeg anser det for ganske heldigt, at man ved en Institution som Jærnbanelne kan gøre alt saa reglementeret som nogenlunde muligt, men deraf følger ikke, at der ikke kan være Konduite til Stede paa mange Punkter, og jeg vil gøre opmærksom paa, at naar det sker, at der begaaes Fejl, og der kommer Klager til mig derover, siger den vedkommende ufravigelig: Jeg har overholdt Reglementet. Jeg har haft et Tilfælde, ved hvilket en Mand sagde: Jeg havde ingen Bestemmelse for mig; man kunde have sagt til mig, der er din Grænse, saa havde jeg vidst, hvad jeg havde at gøre. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan udtale, at Konduite og Initiativ ere blevne til Fabel; thi han maa vide, at der vil altid være Brug derfor. — Dernæst nævnte det ærede Medlem Ber-